

— „Добрѣ прави, каквото искашъ.“

Прѣмѣнилъ се Брѣмбарчо, простилъ се съ майка си и трѣгналъ на пѣть.

II.

Летѣлъ, летѣлъ младиятъ Брѣмбарчо и, най-послѣ, дошѣлъ въ една хубава градина. Гледа: въ нея лѣхи съ цвѣтя.

„Гледай ти, какви чудеса!“ помислилъ Брѣмбарчо. „А майка ми цѣлъ животъ прѣкарва въ черупката и не знае, какви прѣлести има по свѣта. — Ето тукъ ще си тѣрся жилище, такова, че да бѣде цѣлъ палатъ!“

Дълго врѣме летѣлъ надъ цвѣтията, като избиралъ най-хубавитѣ и, най-послѣ, се спрѣлъ на една тъмно-червена роза. И тя била тѣй красива, тѣй благоуханна!

„Този домъ си го бива!“ . . . самодоволно усмихналъ се Брѣмбарчо и тогчасъ се пѣхналъ дълбоко въ цвѣта и се разположилъ между миризливитѣ листенца.

— Хубавичко ще си поспя тукъ! казалъ той и протегналъ крачка.

Въ тази минута цѣлата роза се раздрусала съ такава сила, че Брѣмбарчо, като не можелъ да се удържи на мѣстото си, трѣшналъ се на пѣтечката, безъ да успѣе да разпери крилца. . . .

Едно момиченце било дошло до розовия храстъ и откъснало розата, която Брѣмбарчо толкова много харесалъ.

— „Нѣма що“, помислилъ той, ще се прѣношува дѣ попаднѣ. А утрѣ ще си намѣря ново жилище. . . Права е мама, като дума, че мѣчно се устроява свой домъ на ново мѣсто“.

Брѣмбарчо спалъ лошо на пѣтеката подъ нависналата трѣва. Щомъ се съмнало, той пакъ трѣгналъ на пѣть.

Дълго врѣме летѣлъ той по цѣлата градина и, най-послѣ, видѣлъ отдалечъ храстъ шипка, покрита съ цвѣтове.

— „Чудесно!“ извикалъ той — „Тукъ ще се наредя отлично и далечъ отъ тѣзи ужасни лѣхи!“